

Bir Mektup

Bir zamanlar Antakya'daki bir gençten şöyle bir mektup aldım.

"Aziz Hocam,

"Hoca efendilerden öğrendiğimize göre Allah Teâlâ Hazretleri bütün günahları affeder. Biz gençler de gençliğimizi yaşamak istiyoruz. Ben de bu kavle göre kırk yaşına kadar ömrümün baharını yaşayacağım, sonra da kat'i bir tövbe edeceğim. Ölünceye kadar da ömrümü ibadet ile geçireceğim."

"Acaba böyle yapsam Cenab-ı Hak, benim kırk yaşımdan önceki günahlarımı affeder mi?"

Kendisine şu cevabî mektubu yazdı:

"Aziz kardeşim,

Elbette ki Allah Teâlâ her zaman affı sever, tövbe edenlerin hatalarını bağışlar. Bundan şüphe edilmez. Fakat kırk sene yaşayacağınıza dair elinizde ne gibi bir senet var? Malumdur ki, ölüm insana her zaman, her şeyden daha yakındır. Belki bugün, belki yarın, belki de bir an sonra gelebilir. *Bunu benden değil Azrail Aleyhisselamdan sorman lazım.*

Şu bir hakikattir ki, gaflet içerisinde nefs-i emmaresine mahkûm olan bir mümin, kırk yaşına gelinceye kadar sefahat içerisinde yaşamış olsa ve sonra herhangi bir vesile ile tövbe etse, elbette Cenab-ı Hak bu adamın tövbesini kabul eder. Fakat akli başında, Allah'ı bilen bir genç, Cenab-ı Hak ile pazarlık eder bir surette sizin söylediğiniz gibi yaparsa, zannımca buna tövbe çok zor nasip olur.

Diyelim ki, kırk yaşına kadar yaşadınız, Cenab-ı Hak da tövbenizi kabul buyurdu. Hayatınızda yaptığınız fenalıklar Hukukullah'a ait ise Cenab-ı Allah dilerse bunları affedebilir. Şayet kulların hakkını çiğnemiş, namuslarını tahrip etmiş iseniz bunlar Cenab-ı Hakk'ın affına dahil olmuyorlar. Kaldı ki, bunlar ölünceye kadar da sizin vicdanınızı tazib edecektir.

İnsan her gün Cenab-ı Hakk'ın binlerce nimetlerine mazhar olur. Bu nimetlere karşılık şükretmesi gerekirken, nasıl olur da isyan etmeyi düşünebilir? Misal olarak, bir padişahın sarayında zevk ve sefa içerisinde yaşayıp, sayısız nimetlerine mazhar

---

olan bir insan, nasıl olur da o şefkatli padişahına isyan edebilir ve onun gözü önünde saray ehline bir hainlik yapabilir? Dünyada bundan daha büyük bir cinayet olabilir mi? Akli başında bir genç daima netice-i hayatını düşünmeli, akıbeti için endişelenmelidir.

İnsanın şan ve şerefi, sefahat ile değil edep ve fazilet ile kaimdir. Evet istirahat-i vicdaniye ancak ilim, irfan ve ubudiyet iledir.

Nefsanî arzular helal dahi olsa ânî ve fânîdir. Fakat aklın ve marifetin zevki bakîdir, ebedîdir. Saâdet-i kâmile, sürur-u daime marifetullah, muhabbetullah ve mehafetullahtadır. İnsanı faziletten başka hiçbir şey saâdet sarayına sevk edemez.

Dünyada huzurla yaşamak isterseniz, hayatınızı ubudiyetle, aklınızı marifetle, kalbinizi zevali mümkün olmayan bir zata rapt etmekle nurlandırınız. Tâ ki, kendinizi huzur-u kâmile ve daimenin kucağında bulmuş olasınız. Cenab-ı Hak lütuf ve inayetlerini, şehvetine mağlup olmuş fasıklara değil, faziletli insanlara ihsan eder. Sefahat içinde saâdet arayanların akıbetleri elbette ki felakettir.

Bu alemde herkes kendi cinayetinin cezasını çeker. Adalet-i İlahiye de daima kullarının fiillerine nazırdır; herkese ameline göre muamele eder. Hakikat bu ki, adaletin tecellisi şeditir. Evet suikast ile hile ile atılan bir ok sonunda sahibine rücu eder.

İnsanların önünde pek çok uçurumlar vardır. Bediüzzaman'ın seyrettiği şu manzara insanlar için ibret amiz bir derstir:

“Gençlik Rehberi'nde izahı bulunan ibretli bir hâdisenin hülâsası şudur:

“Bir zaman, Eskişehir hapishanesinin penceresinde bir cumhuriyet bayramında oturmuştum. Karşısındaki lise mektebinin büyük kızları, onun avlusunda gülerek rakediyorlardı. Birden manevî bir sinema ile elli sene sonraki vaziyetleri bana göründü. Ve gördüm ki: O elli-altmış kızlardan ve talebelerden kırk-ellisi kabirde toprak oluyorlar, azab çekiyorlar. Ve on tanesi, yetmiş-seksen yaşında çirkinleşmiş, gençliğinde iffetini muhafaza etmediğinden sevmek beklediği nazarlardan nefret görüyorlar.. kat'î müşahede ettim. Onların o acınacak hallerine ağladım.”

Şu halde, insanın akıbetini düşünüp tedbir ile hareket etmesi aklın icabındandır.

Kardeşim, nasihatimi dinlersen: iffet ve namusunu hayatından daha mukaddes bil. Elinden geldiği kadar onun muhafazasına gayret et. O zaman hem dünyada hem

---

de ahirette bahtiyar kullar arasında yer alırsın. Öyle bir zevke talip ol ki, hiçbir keder ile tahrip olmasın.

Akıl ve vicdan sahibi bir insan kendi şeref ve haysiyetini zir ü zeber eden, kalp aynasını lekeliendiren ve karartan hallere girer mi? Şu fânî ve ani zevkleri ebedî azap ve felakete dönüştürür mü?

Mektubuma Hazret-i Ali Efendimizin, oğlu Hazret-i Hasan Efendimize yazdığı vasiyetnameden bir bölümle nihayet vermek isterim:

“Nur-u aynım Hasan’ım! Sen benim hayru’l halefimsin. Şu vasiyetimi can kulağıyla dinle ve ona göre amel eyle ki, bu sana pederinin hayırlı bir nasihatidir.”

"Oğlum, iyi düşün! Dünya lezzetleri seni aldatmasın. Onun nimetleri fânîdir, vizr ü vebali ise bâkîdir. Gayet ihtiyatlı bulun ki, nefsi emmare seni aldatmasın. Dünyada her şey emanettir. Emanet olan şey geri alınır. Her şey fânîdir. Biter, tükenir. Âdemoğlunda ise yalnız kazanmış olduğu ibadetler, marifetler, faziletler kalır."

"Dünya kâbuslu bir rüya gibidir. Sahibini azap ve meşakkatler ile huzursuz eder. Bal gibi tatlı görünür, fakat içinde zehir vardır. Hasılı dünya, bilahare, nimetleri selb mihtnetleri celp eder. Bir gaddardır ki, verir ama verdiğini geri alır. Ziyet-i zahiresine aldanma, haib ve hasir olursun..."

Malumdur ki, alemde her şey geçicidir. Binaenaleyh gençlik de seri'üz-zeveldir; sabah vakti açılan, akşam üstü çabuk solan bir gonca gibidir. Diğer bir ifade ile zaman, süratle cereyan eden bir nehir gibidir. İnsan hissetmeden ahirete doğru süratle gidiyor.

Bu yolda, insana dost görünen fasık insanların tatlı zannedilen sohbetleri ve eğlenceleri zehirli bir bal hükmündedir, yedikçe ruhunda tedavisi mümkün olmayan yaralar açar.

Çünkü iffet ve seciyesini kaybeden bir kimse şahsiyetini de kaybeder felaketten felakete sürüklenir. Nefs-i emmarenin kahrına uğrayan bir insan ilim ve marifet gibi ali maksatlardan mahrum kalır..."